

28.9.
10,30

Letíme nad Německem. Paní Tichá se před chvilkou ptala letušky, jestli nás v případě havárie „někdo posbírá,“ nebo budeme zakopaní tam, kde spadneme.

Paní Tichá se děsí, že bude pohřbená v Německu, kam jí nikdo nepřijde na hrob zapálit „na dušičky“ svíčku. Okolo sedící pasažéři se začali usmívat, ale podle mého názoru docela nervózně a křečovitě. Letuška paní Tiché řekla, že letadla Českých aerolinií nikdy nepadají. „Kdo to říkal?,“ zeptala se paní Tichá a letuška odpověděla: „Statistika.“ Mám podezření, že paní Tichá slovo statistika chápe špatně, protože odpověděla: „No jenom aby.“ Jakkoliv jsem ji už několikrát prosila, aby svoje pocity, myšlenky a dotazy ventilovala potichu, její hlasová intenzita dosahuje zvukové hladiny reproduktorů, z nichž se tu a tam ozývají informace a pokyny letušek.

Celé letadlo už tudíž ví, že jí začínají dřevěnět nohy, že z okýnka je pendrek vidět, že na záchodě to voní, zatímco naše záchody na Kostce páchnou, že jí při startu zalehlo v uších, že už zase slyší dobře, že je zvědavá, jestli se pilot trefí na přistávací dráhu, že nechápe pivo v plechovce, že ten biftek je asi ze stoleté krávy a kus jí spadl na zem...Měla jsem vzít Miladu a paní Tiché slíbit výlet do zoologické zahrady. Teď už s tím nic nenadělám, ačkoliv letušky se tváří, že by mi ji klidně pomohly vyhodit ven z letadla. A přidala bych k ní i matku. Je neuvěřitelná! Když se ráno probudila bez kocoviny a zjistila, jaké „dárky“ jí nadělil Santa Claus byla nadšením bez sebe. Bohužel jen do chvíle, kdy si všimla, že můj kufr je větší. Její nehorázný dotaz „Proč“ mě tak ohromil, že jsem po pravdě odpověděla: „Protože toho mám víc.“ Matka prohlásila, že to není fér. Ztratila

jsem řeč a začala silně pochybovat, jestli je to opravdu moje matka a ne závistivá spolužačka ze střední školy. Můj kufr jsem jí rozhrabat nedovolila. Matka řekla, že to není uzavřené téma a probereme ho ještě v hotelu. Tak pro mě to uzavřené téma je a v hotelu nic probírat nebudu. Škoda, že už mi bylo osmnáct. Jsem tak vzteklá, že bych na ni klidně zavolala sociálku pro okrádání vlastního potomka. K vyhocení situace došlo – pochopitelně – po „objevu“ šperků. Ukázat jsem jí je musela. Malý trezor s nefalšovaným policejním klepetem, jsem jen stěží mohla vydávat za „disajnovou“ kabelku. Matka se vůbec nepídila po tom, odkud to mám. Nejspíš si myslí, že nám to koupil Benda. Ať si myslí, co chce – hlavně, když se na nic neptá. Problém se samovolně vyřešil. Objevil se ovšem jiný. Neskonale větší. Ta potvora chce diadém! A náušnice! Aby ty brilianty prý byly fifty fifty! S bušícím srdcem jsem jí oponovala, že má perlový náhrdelník jako Diana. Ne! To nestačí!

Pravé perly nestačí ? Nevidět brilianty, radostí by se vznášela na úrovni té rozhledny nad Prahou (Peřín ? Petřín? To je jedno). Jedny svoje šaty jí klidně dám – stejně se do nich nevejde – ale brilianty jedině až zamrzne peklo. Trezor jsem si přicvakla na ruku rozhodnutá chodit s ním i na záchod. Matka, stejně jako včera já, si uvědomila, že z Bendova bytu může beztrestně telefonovat. Takže volala do Států svojí sestře Jess. Pištěla blahem, když jí mohla oznámit, že za chvíli letíme do Nizozemí na audienci s královnou. Klidně jí mohla říct, že jsme na cestě do Středozeemě , kde nás přijme Bilbo Pytlík a mělo by to stejnou vypovídací hodnotu. Teta Jess nemá o existenci jiných zemí mimo USA ani ponětí. Stejně jako její a matčiny kamarádky scházející se kadeřnictví Toda Cartera. Ještě loni byla jedna z nich přesvědčená, že Spojeným státům

patří i Kanada.

Cestou na letiště jsme s matkou nepromluvily ani slovo. Teď si to vynahrazuje.

Už při nastupování do letadla se seznámila s manželským párem z Austinu v Texasu, který z jakéhosi nepochopitelného důvodu letí z Prahy do Haagu. Matka, šťastná, že jí někdo rozumí, okamžitě na Texasanku vychrlila důvod naší návštěvy v Nizozemsku a hned po startu zorganizovala výměnu sedadel, takže vedle mě teď sedí její manžel, který má v klopě vlajku konfederace. Jmenuje se Bob. Když jsem Bobovi řekla, že jsme z New Yorku, štitivě reagoval: „Tam je to samej komouš.“ Kdyby věděl, že sousedka po mé levici nedá na „komouše“ dopustit, nejspíš se zamkne na záchodě.

Nepíše se mi to snadno, ale matka je opravdu blbá. Ještěže jsem vydržela její fňukání, abych jí dovolila nést šperky. Před chvilkou jsem zaslechla, jak Texasance říká o briliantech a ukazuje na trezor na mém klíně z něhož vede řetízek k pravému zápěstí.

To chce, aby mně někdo urval ruku? Bob to slyšel taky a sjel mě udiveným pohledem. Ze zavazadlového prostoru nad hlavou jsem vytáhla svoji novou koženou bundu Dolce Gabbana a hodila si ji na klín.

Pokud se nám podaří úspěšně přistát, nebudu moct ani zatleskat.